

eller en Vane. Jeg tror, at kan man komme over det andre Steder, kunde man ogsaa komme over det her. Men jeg frygtede for, at det praktisk talt skulde vise sig vanskeligt for mig at gennemføre et saaledes formuleret Ændringsforslag. Jeg har derfor tænkt at finde en anden Udvej, som muligvis kunde vinde videre Sangbund her i Tinget, og som jeg ogsaa kunde haabe at vinde den højtærede Justitsministers Tilslutning til. Jeg har forhandlet med forskellige af mine Venner her i Tinget, og Resultatet er da blevet, at jeg i Forening med en Række andre Medlemmer har stillet det nu foreliggende Ændringsforslag, som gaar ud paa i Begyndelsen af § 1 at indføje Ordene: „mod Betaling“, saaledes at Loven kun vil blive anvendelig paa de Mellemænd, som optræder mod Betaling. Jeg tror, at hvis man formulerer Ændringsforslaget saaledes, vil man træffe det, som i og for sig selv er Lovforslagets Tanke. Det fremgaar jo af Motiverne, at de Misbrug, man vil ramme, er netop saadanne, som er begaaede af Personer, som er optraadte mod Betaling, og som netop, da de havde økonomisk Interesse i Forholdet, har benyttet deres Stilling til at udbytte de Folk, som henvendte sig til dem. Man rammer altsaa dem, man vil ramme, men paa den anden Side vil der aabnes Adgang for velsindede Personer, f. Eks. Læger, Præster og Sagførere, til at optræde lejlighedsvis. De maa ganske vist saa give Afkald paa at faa Betaling for deres Virksomhed, men det vil de ogsaa kunne gøre, netop fordi de kun optræder lejlighedsvis, fordi det for dem ikke drejer sig om en stadig Virksomhed, en Næringsvej. Hvad særlig angaar Læger og Sagførere — Præster har vel overhovedet aldrig taget Betaling for den Slags Ting —, saa optræder de vel i Almindelighed kun, naar det enten er ubemidlede Folk, de repræsenterer, hvor de altsaa optræder af rent filantropiske Grunde, eller hvor Forholdet er det, at de staar i personligt Forhold til de Folk, de repræsenterer, og deres Optraeden altsaa beror paa, at Barnets Forældre har Tillid til deres Person. Men i saadanne Tilfælde forekommer det mig, at de kan give Afkald paa Betaling, og i alt Fald er det jo da en Fordel, at de kan optræde som Mellemænd uden Betaling, fremfor at Loven affattes saaledes, at det overhovedet bliver udelukket for de paa-gældende at optræde, hvad enten det sker uden Betaling eller mod Betaling. Jeg tror nu heller ikke, at det vil være van-

skeligt at gennemføre Lovforslaget i den Form, det vilde faa ved en saadan Ændring. Betaling er noget objektivt, som er meget let at bestemme, der vil ingen Vanskelighed foreligge. Vanskeligheden vil kun komme frem, naar der tvivles om, hvad der da egentlig er passeret, altsaa med Hensyn til Bevisspørgsmaalet. Det er Hensynet til denne Vanskelighed, som har bevirket, at Lovforslaget medtager ogsaa de Tilfælde, hvor der ikke ydes Betaling, det er det, der fremhæves i Motiverne, at hvis man indskrænkede Lovforslaget til at omfatte dem, som kræver Betaling, vilde det være vanskeligere at overholde, fordi det ikke let lader sig bevise, om Betaling var betinget og modtaget eller ikke. Jeg tror imidlertid ikke, at denne Vanskelighed vilde være saa uovervindelig. Det er Tilfældet mange Steder i Lovgivningen, at Afgørelsen af en Handling Tilladelighed eller Ikke-Tilladelighed er afhængig af, om der modtages Betaling eller ikke. Det er saaledes Tilfældet med Hensyn til Næringslovgivningen. Næringsdrift bliver kun betragtet som saadan, naar den udføres mod Vederlag. Og kan man altsaa komme igennem med en saadan Begrænsning andre Steder, forekommer det mig, at man ogsaa maatte kunne komme det her. Jeg tror dernæst ogsaa, at naar man formulerer Lovforslaget saaledes, som jeg nu har tænkt mig, vil man komme i Overensstemmelse med det Grundlag, hvorpaa det er bygget. Af Motiverne vil ærede Medlemmer se, at det Andragende, som har givet Anledning til Lovforslagets Fremkomst, netop kun taler om de Personer, som optræder mod Betaling; det er deres Virksomhed, man vil have hemmet og kontrolleret. Men dernæst gælder en lignende Bemærkning om den norske Lov, som paa-beraibes i Motiverne, og som Lovforslaget i sin Affattelse stærkt har fulgt, nemlig Loven af 29. April 1905 — det er en Trykfejl, naar der i Motiverne staar 27. April. Den norske Lov indskrænker nemlig ogsaa sine Regler til at gælde de Mellemænd, som optræder mod Betaling. Og har man kunnet gøre det i Norge, kunde man ogsaa gøre det her. Det maa maaske bemærkes, at den norske Lov har gældt i 9 Aar, og jeg ved ikke — det fremgaar i alt Fald ikke af Motiverne —, at der har været Spørgsmaal om at forandre den. Man har altsaa der kunnet komme igennem, uden at der er opstaaet saadanne Omgaaelser, som har kunnet gøre Loven praktisk uanvendelig.

Maa jeg til Slut fremhæve endnu en